

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 O K 100941 18 KŽ 10
Brčko, 16.10.2018. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudaca Srđana Nedić, kao predsjednika vijeća, Ilje Klaić i Dragane Tešić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Zinete Abdul-Razzak, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog M.B. iz N.S., sa zadnjim prebivalištem u B. – B.3, zbog kaznenog djela Ubojstvo iz članka 163. stavak 1., u svezi sa člankom 31. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“- prečišćeni tekst broj 33/13, 26/16 i 13/17), odlučujući o žalbama Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i branitelja Dragana Oparnica, odvjetnika iz Brčkog i Fahrije Karkin, odvjetnika iz Sarajeva, izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 O K 100941 16 K od 24.05.2018. godine, nakon održane javne sjednice žalbenog vijeća u prisustvu Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Šejle Drpljanin, optuženog M.B. i njegovih branitelja Dragana Oparnica, odvjetnika iz Brčkog i Fahrije Karkin, odvjetnika iz Sarajeva, donio je dana 16.10.2018. godine, slijedeću

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i branitelja optuženog M.B. –Dragana Oparnice, odvjetnika iz Brčkog i Fahrije Karkin, odvjetnika iz Sarajeva i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 O K 100941 16 K od 24.05.2018. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 O K 100941 16 K od 24.05.2018. godine, optuženi M.B. iz N.S., oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio kazneno djelo Ubojstvo iz članka 163. stavak 1., u svezi sa člankom 31. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje kazneno djelo je temeljem tog zakonskog propisa i uz primjenu članaka 42., 43. i 49. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 14 (četrnaest) godina.

Na temelju članka 57. stavak 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u izrečenu kaznu zatvora optuženom je uračunato vrijeme provedeno u ekstradicionom pritvoru počevši od 09.03.2016. godine do 01.09.2016. godine, te vrijeme provedeno u pritvoru počevši od 01.09.2016. godine, sve dok pritvor traje.

Na temelju članka 188. stavak 4. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženi je oslobođen od plaćanja troškova kaznenog postupka.

Na temelju članka 198. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud je oštećenu obitelj pok. M.D. sa imovinsko-pravnim zahtjevom u cjelosti uputio na parnicu.

Protiv navedene presude žalbe su u zakonskom roku izjavili Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i branitelji optuženog Dragan Oparnica, odvjetnik iz Brčkog i Fahrija Karkin, odvjetnik iz Sarajeva (u daljem tekstu branitelji optuženog).

Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine prvostupanjsku presudu pobija zbog odluke o kaznenopravnoj sankciji iz članka 300. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, predlažući da ovaj sud uvaži žalbu i optuženom M.B. izrekne kaznu zatvora u dužem vremenskom trajanju.

Branitelji optuženog prvostupanjsku presudu pobijaju zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k i (i) i stavka 2., u svezi sa člankom 3., 7., 14., 96., 261., 281. stavak 2. i 290. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz članka 299. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog povrede kaznenog zakona iz članka 298. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i zbog povrede članka 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (pravo na pravično suđenje – proizvoljnost u ocjeni dokaza), predlažući da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu uvaži, prvostupanjsku presudu ukine i odredi održavanje glavne rasprave ili da pobijanu presudu preinači i optuženog oslobodi od optužbe da je počinio kazneno djelo Ubojstvo iz članka 163. stavak 1. u svezi sa člankom 31. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine je povodom žalbe branitelja optuženog podneskom, broj T 18 o KTŽ 0009888 15 od 16.06.2018. godine, dao odgovor na žalbu u kojem ističe da žalba branitelja optuženih nije osnovana u pogledu bilo kojeg od žalbenih navoda, pa stoga predlaže da ovaj sud odbije žalbu branitelja optuženog kao neosnovanu, a uvaži žalbu tužitelja i preinači prvostupanjsku presudu i optuženom izrekne kaznu zatvora u dužem vremenskom trajanju.

Branilac optuženog Dragan Oparnica je podneskom od 20.07.2018. godine, dao odgovor na žalbu tužitelja u kojem navodi da je ona u cijelosti neosnovana, pa predlaže ovom sudu da takvu žalbu tužitelja odbije kao neosnovanu.

Na javnoj sjednici žalbenog vijeća ovog suda održanoj dana 16.10.2018. godine, Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i branitelji optuženog Dragan Oparnica, odvjetnik iz Brčkog i Fahrija Karkin, odvjetnik iz Sarajeva, ostali su u svemu kod

navoda i prijedloga iz pisano izjavljenih žalbi, kao i kod podnesenih odgovora na žalbu i prijedloga stavljenim u tim odgovorima.

Ovaj sud je ispitao prvostupanjsku presudu u skladu sa člankom 306. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nakon čega je odlučio kao u izreci ove presude zbog slijedećih razloga:

Branitelji optuženog u žalbi prigovaraju da se prvostupanjski sud na strani 49. obrazloženja pobijane presude poziva na svestranu ocjenu provedenih dokaza, u smislu članka 281. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, međutim, suprotno navedenoj zakonskoj odredbi, propušta navesti na temelju kojih dokaza je neku činjenicu utvrdio, te propušta, između ostalog, navesti i sve dokaze koji su izvedeni na glavnoj raspravi.

Ovakve tvrdnje branitelja optuženog nisu točne iz razloga što je prvostupanjski sud u uvodnom dijelu obrazloženja prvostupanjske presude taksativno naveo koje je dokaze proveo tijekom prvostupanjskog postupka (strana 4 do 14), da bi u nastavku obrazloženja (strana 39 do 47) intepretirao kratak sadržaj tih dokaza u njihovom relevantnom dijelu, uključujući i dokaze koji su izvedeni po prijedlogu obrane (stranica 48), dajući istodobno njihovu ocjenu, u smislu članka 281. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, iznoseći koje to relevantne činjenice sadrže navedeni dokazi, odnosno koje odlučne činjenice je na temelju tih dokaza utvrdio. Stoga se ne mogu prihvatiti kao osnovani žalbeni prigovori branitelja vezanih uz navođenje i ocjenu provedenih dokaza, s tim da valja naglasiti da prvostupanjski sud nije u obvezi iznositi sadržaj, a niti davati ocjenu provedenog dokaza, ako njegov sadržaj nije relevantan za pravilno utvrđivanje odlučnih činjenica, tako da s tim u svezi prvostupanjska presuda nije donesena uz bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 2. u svezi s člankom 281. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U svezi ocjene provedenih dokaza od strane prvostupanjskog suda, u žalbi branitelja se dalje ističe da su nejasni razlozi prvostupanjskog suda u pogledu prihvaćanja iskaza svjedoka M.V. koji je dao na glavnoj raspravi, kao i onih koje je dao u istrazi pred Policijom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer su po ocjeni branitelja ti iskazi međusobno proturječni, a ne da se međusobno dopunjuju, zbog čega ih je kao jedinstven iskaz prihvatio smatrajući ih istinitim, kako to u obrazloženju pobijane presude zaključuje prvostupanjski sud.

Navedene tvrdnje branitelja nisu osnovane iz razloga što i po ocjeni ovog suda navedena tri iskaza nisu proturječna, odnosno ne isključuju jedan drugoga, jer o istoj činjenici „da li je i optuženi M.B. nožem nanijeo ubodne rane oštećenom M.D.“, ne govore različito, nego se po pitanju tog detalja upotpunjuju. Naime, svjedok M.V. niti u jednom od ta tri iskaza ne isključuje činjenicu da je optuženi M.B. zadao nožem udarce oštećenom M.D., odnosno ne tvrdi da optuženi nije zadao nožem ubodne rane oštećenom, s tim što je na glavnoj raspravi detaljnije opisao ono što je on te prilike doista vidio. Određene nedosljednosti u njegovim iskazima iz istrage pred Policijom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 23. i 25.05.2015. godine, na koje u žalbi ukazuju branitelji, u odnosu na ono što je tim povodom ovaj svjedok izjavio na glavnoj raspravi od 17.08.2017. godine, po ocjeni ovoga suda, ne čine te iskaze proturječnim iz razloga što sadržaj tih iskaza valja promatrati i kroz strukturu pitanja i način na koji su

ona postavljena tijekom istrage, imajući u vidu da istraga nema karakter stranačkog postupka, pa je za očekivati da iskaz navedenog svjedoka koji je dao tijekom glavne rasprave bude detaljniji, pa i precizniji, s obzirom na to da su ga na sve okolnosti događaja koji je predmet kaznenog postupka detaljno saslušali, osim tužitelja, branitelj optuženog, sam optuženi i sud koji vodi postupak.

U svezi iskaza svjedoka M.V., neosnovano se u žalbi branitelja prigovara da je prvostupanjski sud povrijedio i pravo optuženog na obranu, odbijajući prijedlog branitelja da se u ovom kaznenom predmetu provede „rekonstrukcija događaja“ u cilju provjere navoda iz iskaza tog svjedoka koje je dao tijekom glavne rasprave i u istrazi pred Policijom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Ovo zbog toga što, po ocjeni ovoga suda, branitelj optuženog (u vrijeme stavljanja takvog prijedloga optuženog je branio samo branitelj Oparnica) nije na adekvatan način definirao prijedlog za rekonstrukciju, jer je inzistirao da se ona obavi u prisustvu vještaka dr. Željka Karan iz Banja Luke, ne određujući se pri tome da li u konkretnom slučaju predlaže rekonstrukciju radi provjere vjerodostojnosti prikupljenih dokaza ili provjere vjerodostojnosti svjedoka koji su o događaju koji je predmet ovog kaznenog postupka različito svjedočili, u smislu članka 93. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ili se pak ta rekonstrukcija provodi u svrhu drugog vještačenja koju je eventualno obrana namjerava provesti u skladu sa člankom 269. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Stoga je pravilno postupio prvostupanjski sud kada nije prihvatio takav prijedlog branitelja, imajući u vidu da svjedok M.V. nije na glavnoj raspravi u svojoj izjavi događaj opisao na drugačiji način od drugih svjedoka (B.M.), a to što je on oprečan obrani koju je iznio optuženi M.B., nije razlog da bi se udovoljilo prijedlogu obrane za provođenje rekonstrukcije događaja. Po ocjeni ovog suda, odbijanjem takvog prijedlog obrane, prvostupanjski sud nije povrijedio pravo optuženog na obranu, u smislu članka 297. stavak 1., točka d. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U žalbi branitelja optuženog se dalje prigovara da je prvostupanjski sud povrijedio odredbe članka 261. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u pogledu redoslijeda izvođenja dokaza i to na način da je prije no što je donio odluku o dokaznim prijedlozima obrane i prije no što je obrana izvela svoje dokaze, odredio vještačenje po Institutu za medicinska vještačenja iz Beograda, koje je provedeno bez naredbe suda, u smislu članka 96. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa je zasnivajući pobijanu odluku, između ostalog i na tom dokazu, povrijedio odredbe članka 297. stavak 1. točka i. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Navedeni žalbeni prigovori branitelja polaze od pogrešnog razumjevanja odredbe članka 261. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kojom je propisan način i redoslijed izvođenja dokaza. Naime, člankom 261. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, propisano je da se, osim ako sudac, odnosno vijeća u interesu pravde ne odredi drugačije, dokazi na glavnoj raspravi izvode slijedećim redom, dokazi optužbe, dokazi obrane, dokazi optužbe kojim se pobijaju navodi obrane, dokazi obrane kao odgovor na pobijajuće dokaze, dokazi čije dokaze je naredio sud, te svi dokazi relevantni za izricanje kaznenopravne sankcije. Dakle, člankom 261. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, predviđena je mogućnost da sud, ako smatra da je to u interesu pravde, odredi i drugačiji redoslijed izvođenja dokaza, što

uključuje i provođenje vještačenja po naredbi suda i prije nego li je branitelj optuženog pred sudom iznio svoj prijedlog izvođenja dokaza, tako da po ocjeni ovog suda određivanjem vještačenja (po vlastitoj inicijativi) prije izvođenja dokaza obrane, prvostupanjski sud nije povrijedio odredbe članka 261. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a time niti počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 2., u svezi s člankom 261. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

S tim u svezi, ne mogu se prihvatiti kao osnovane tvrdnje branitelja da je vještačenje po Institutu za medicinska vještačenja iz Beograda provedena bez naredbe suda, u smislu članka 96. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, što takav dokaz čini nezakonitim, pa pošto je između ostalog pobijana presuda zasnovana i na tom dokazu, da je time prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka i. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Ovo zbog toga što je na temelju uvida u kontrolne zapisnike koji se nalaze u spisu predmeta na pouzdan način utvrđeno da je prvostupanjski sud postupio u skladu s člankom 96. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i izdao Naredbu za vještačenje od 04.12.2017. godine, koja se i nalazi u spisu suda, pa se Nalaz i mišljenje Instituta za sudsku medicinu - Medicinskog fakulteta iz Beograda od 21.09.2018. godine, ne može smatrati nezakonitim dokazom, kako se to neosnovano ukazuje u žalbi branitelja optuženog, tako da niti u tom dijelu prvostupanjska presuda nije obuhvaćena bitnom povredom odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka i. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Branitelji optuženog u okviru ovog žalbenog osnova dalje navode da je prvostupanjski sud tokom glavne rasprave povrijedio odredbe članka 262. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine prigodom ispitivanja svjedoka M.V., na način da je, nakon što je navedeni svjedok direktno ispitivan od strane tužitelja, a potom mu od strane branitelja predočena različitost u njegovim izjavama koje je dao Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u odnosu na njegovu izjavu datu prigodom direktnog ispitivanja na glavnom pretresu, zatražio od svjedoka „da ponovno ispriča što se desilo“, zabranjujući strankama u postupku i branitelju da prekidaju svjedoka. Prema stajalištu branitelja ovakav postupak prvostupanjskog suda je suprotan pravilima o ispitivanju svjedoka, koji istina ima pravo ispitati svjedoka nakon što svjedok bude ispitivan od strane koja ga je pozvala i unakrsno od suprotne strane, međutim, prvostupanjski sud to nije učinio na način da zatraži od tog svjedoka da razjasni nedosljednosti u svojim iskazima, nego je inzistirao da svjedok ponovno sve ispriča, ne omogućivši stranama u postupku, zbog izrečene zabrane, da sudjeluju u njegovom ispitivanju, čime je po mišljenju branitelja povrijedio pravo optuženog na obranu propisano člankom 7. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao i načelo neposrednosti i jednakosti u postupanju, u smislu članka 14. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Suprotno naprijed iznesenim tvrdnjama branitelja, po ocjeni ovog suda, saslušanje svjedoka M.V., na glavnoj raspravi od 17.08.2017. godine, nije obavljeno suprotno članku 262. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Naime, nakon što je navedenom svjedoku Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine postavljao direktna pitanja, branitelj ga je ispitao unakrsno na kraju uporno inzistirajući na odgovoru (pojašnjenju), „kako je M.B. mogao zadati ubodne

rane M.D. u leđa, ako je on nakon što ga je nožem s leđa ubo G.R., pao na leđa“, što svjedok nije u potpunosti uspio objasniti, na način koji bi zadovoljio branitelja. Nakon toga branitelj je završio sa unakrsnim ispitivanjem, pa je prilika za postavljanje pitanja svjedoku pružena optuženom M.B., koji je tijekom postavljanja pitanja, očito nezadovoljan dobijenim odgovorima, na neprimjeren način komentirao odgovore koje je davao svjedok M.V., pa je od suda zatražio „narko testiranje“ navedenog svjedoka. Pošto je optuženi ispitao svjedoka predsjednik vijeća je zatražio od M.V. da još jednom pokuša objasniti detalj vezan u sudjelovanju optuženog u povrijeđivanju pok. M.D., pa kako je optuženi M.B., bez odobrenja suda, upadao u riječ svjedoku neprimjerenom komentirajući ono što je svjedok govorio (...brate mili vidiš da laže ... bre ...), sud je prvo upozorio optuženog na ponašanje, a potom zabranio „da bilo tko“ prekida svjedoka dok odgovara na pitanja predsjednika vijeća. Nakon toga sud je ponovno omogućio tužitelju, optuženom i njegovom branitelju da dodatno ispitaju svjedoka M.V., što su oni i učinili, pa je netočno da je prvostupanjski sud na bilo koji način onemogućio bilo koju od strana u postupku da ispita svjedoka M.V. Pored toga, sud je u skladu sa člankom 261. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ovlašten da u svakom trenutku postavi pitanja svjedoku ako smatra da je to potrebno radi razjašnjenja neke bitne činjenice i tom prigodom može omogućiti svjedoku da na to pitanje odgovori u neprekinutom izlaganju, pa ako je to nužno i zabraniti strankama da prekidaju svjedoka ili upadaju u riječ. Stoga ovaj sud ne vidi što bi u postupanju prvostupanjskog suda, u konkretnom slučaju, bilo suprotno članku 262. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao i u čemu bi se u konkretnom slučaju trebala ogledati povreda prava na obranu optuženog iz članka 297. stavak 1. točka d. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u žalbi branitelja se greškom navodi članak 7., formalna obrana), odnosno na koji način je prvostupanjski sud time narušio načelo jednakosti u postupanju ili narušio jednakost stranaka u postupku, u smislu članka 14. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Nadalje se žalbom branitelja ističe da je prvostupanjski sud postupio suprotno članku 262. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine time što je prije nego što je obrana izvela svoje dokaze, odredio izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka G.R., koji je pored upozorenja da može biti kažnjen odbio svjedočiti, a prvostupanjski sud u tom slučaju nije primjenio odredbe članka 286. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a niti je po tom pitanju dao bilo kakve razloge u obrazloženju pobijane presude.

Povodom prigovora žalitelja vezanih uz narušavanje pravila o redosljedu izvođenja dokaza, u smislu članka 262. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ovaj sud je već prethodno dao detaljne razloge zbog kojih smatra da provođenje dokaza na glavnoj raspravi od strane prvostupanjskog suda nije bilo u suprotnosti sa odredbom članka 262. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako da se ovom prigodom neće ponavljati, nego će se osvrnuti na pitanje saslušanja (suizvršitelja) G.R., u odnosu na kojeg je kazneni postupak razdvojen i okončano u prvom stupnju, u trenutku kada ga je prvostupanjski sud pozvao radi saslušanja u svojstvu svjedoka. U skladu sa člankom 261. stavak 2. točka e. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud uvijek može po vlastitoj inicijativi izvesti bilo koji dokaz za koji smatra da je potreban radi pravilnog utvrđivanja činjeničnog stanja, što uključuje i pozivanje svjedoka i suoptuženih za kojeg je postupak razdvojen. Međutim, suizvršitelj koji se u tom predmetu poziva radi

saslušanja u svojstvu svjedoka može odbiti svjedočenje, ako u odnosu na njega kazneni postupak nije pravomoćno okončan, što je svjedok (suizvršitelj) G.R. i učinio pozivajući se upravo na činjenicu da je u odnosu na njega za isto kazneno djelo postupak okončan u prvom stupnju i da zbog toga nije dužan svjedočiti, tako da u takvoj situaciji, suprotno stajalištu branitelja, prvostupanjski sud nije mogao u odnosu navedenog svjedoka primjeniti kaznene mjere iz članka 268. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na čemu u žalbi neopravdano inzistiraju branitelji optuženog.

U žalbi branitelja optuženog se dalje ističe, bez da preciziraju o kojoj bitnoj povredi odredaba postupka se radi, da prvostupanjski sud nije naložio tužitelju da obrani dostavi sve dokaze koji su prikupljeni tijekom istrage, posebno kada je u pitanju „tonski zapis“ iskaza svjedoka M.V. iz Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog čega obrana nije bila u prilici da taj dokaz prezentira prigodom unakrsnog ispitivanja navedenog svjedoka, jer bi se tek tada moglo vidjeti da Zapisnik o saslušanju navedenog svjedoka u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 25.05.2015. godine, ne sadrži dio izjave koji je zabilježen na tonskom zapisu (14,22 min.), kada je navedeni svjedok izjavio „da nije vidio da su M.B. i G.R. u auto vraćali noževe i da to pretpostavlja jer nisu imali šta drugo vraćati, da je on došao naknadno“, tako da je obrana nakon više ponovljenih inzistiranja ishodila naredbu suda da tužitelj dostavi obrani navedeni dokaz, pa ga je obrana kao dokaz uložila u spis suda tek na glavnoj raspravi 24.04.2018. godine, ali da ga i pored toga prvostupanjski sud nije cijenio.

U svezi ovakvog žalbenog prigovora branitelja, nejasno je zašto se od strane branitelja uporno inzistira da je prvostupanjski sud bio u obvezi naložiti tužitelju da obrani dostavi „tonski zapis“ iskaza svjedoka M.V., koji je on dao u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine dana 25.05.2015. godine, te da je propuštanjem da to naloži, onemogućio obrani da tom svjedoku i sudu predoči razlike o onome što je svjedok M.V. izjavio u tonskom zapisu, u odnosu na ono što je napisano tim povodom u zapisniku od 25.05.2015. godine. Ovo zbog toga što se iz Obavještenja koje je Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine dostavio branitelju optuženog uz optužnicu od 09.11.2016. godine razvidno da je tužitelj obavjestio branitelja, u skladu s člankom 226. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, da mu se stavljaju na raspolaganje svi dokazi prikupljeni tijekom istrage, u koje ima pravo uvida, u skladu sa člankom 47. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, što je uključivalo, između ostalog dokaznog materijala i tonske zapise o saslušanju svjedoka u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Međutim, branitelj optuženog nije postupio u skladu sa navedenim obavještenjem, nego je podnio zahtjev za dostavu dokaza, što po ocjeni ovoga suda nije uobičajena zakonska procedura koju u takvim okolnostima propisuju odredbe članka 47. stavak 3. i 226. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer se u slučaju podnošenja pisanog zahtjeva za dostavu kopija „svih dokaza“ koje je tužitelj prikupio tijekom istrage, umjesto neposrednog uvida i kopiranja dokaza za koje smatra da su važni, izlaže riziku da mu ne budu dostavljeni neki od dokaza za koje smatra da su važni, kao što je u konkretnom slučaju kopija tonskog zapisa iskaza svjedoka M.V., koji je dao Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 25.05.2015. godine. U konkretnom slučaju je do toga i došlo, jer dokazni materijal na kojim se temelji optužnica Tužitelja Brčko distrikta Bosne i

Hercegovine, kao i dokazi koje je u dokaznom postupku uložio u spis suda (D-1 do D-368), ne obuhvataju „tonski zapis“ iskaza svjedoka M.V. iz istrage u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 25.05.2015. godine. Stoga je očigledno da branitelj optuženog u pogledu dokaznog materijala koji smatra važnim, a koji se nalazi u spisu tužitelja i koji mu je tužitelj bio dužan staviti na raspolaganje, nije postupio u skladu sa člankom 47. stavak 3. i 5. i člankom 226. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer nakon što je izvršio uvid u dokazni materijal i preslušao tonski zapis saslušanja svjedoka M.V. i D.M. dana 27.06.2017. godine, nije zatražio njihovo umnožavanje (kopija CD-a), kako bi ga mogao blagovremeno koristiti prigodom unakrsnog ispitivanja svjedoka M.V., s obzirom da je on saslušan tek na glavnoj raspravi od 17.08.2017. godine. Umjesto toga branitelj je uporno inzistirao na naredbi suda kojim bi tužitelju bila naložena dostava dokaza, umjesto da se tim povodom obrati izravno tužitelju, što je konačno učinio 20.10.2017. godine, tako da je u spis suda, kao dokaz obrane (DO-7), tek na glavnoj raspravi od 24.04.2018. godine, priložio tonski zapis iskaza svjedoka M.V. koji je dao u istrazi Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine dana 25.05.2015. godine.

U svezi s predmetnim tonskim zapisom iskaza svjedoka M.V. u žalbi branitelja se ističe da se prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude (strana 54.) bavio razlikama između onoga što je svjedok na tonskom zapisu stvarno izjavio i onoga što je uneseno u zapisnik o njegovom saslušanju (transkript), ali ne u onom djelu na kojem su inzistirali branitelji optuženog, nego u djelu koji se odnosi na jezičke i slovne nepreciznosti, koje nisu imale značaja za pravilo iskaza ovog svjedoka.

Ovakve tvrdnje branitelja su samo dijelom točne, jer niti sami branitelji u izjavljenoj žalbi ne intepretiraju na autentičan način sadržaj onoga što je svjedok M.V. rekao na tonskom zapisu (14,22 min.), tvrdeći da je navedeni svjedok navodno izjavio „da nije vidio da su M.B. i G.R. u auto vraćali noževe i da to pretpostavlja, jer nisu imali što drugo vraćati, da je on došao naknadno“. Međutim, prema tonskom zapisu iz Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 25.05.2015. godine, nesumnjivo se može zaključiti da je svjedok M.V. doslovno izjavio „...ovi se vraćaju, odlaze do auta, bacaju u auto noževe, najvjerojatnije nisu imali šta drugo ostaviti u auto...“, nakon čega slijedi pitanje ovlaštene službene osobe „...kako bacaju noževe u auto...“, na što slijedi odgovor svjedoka „...kao da su nešto zamotali, ne znam sad u šta, pa su ono bacili tamo...“. Na daljni upit ovlaštene službene osobe „...jesu li pojedinačno ili zajedno...“, slijedi odgovor svjedoka „...nisam vidio da li je jedan, obadva ili pojedinačno znači, ... došao sam tek nakon minut... došao...kad sam uhvatio tad G.R. ... kad sam ga oborio na zemlju...“

Imajući u vidu da u daljnjem tijeku ispitivanja M.V. pojašnjava da su optuženi M.B. i G.R. potrčali za B.M. prema objektu V., te da su u povratku prema vozilu ... protrčali dva do tri metra od svjedoka, sa noževima u rukama, koji su potom ostavili u autu, izvjesno je da se na temelju takvog iskaza (tonski zapis), ne može zaključiti da je M.V. izjavio „da je došao naknadno i da nije vidio M.B. i G.R. da su u auto vraćali noževe“, kako se to pogrešno intepretira u žalbi branitelja.

Naprotiv, kontekst u kojem je dat naprijed citirani dio iskaza svjedoka M.V. nedvojbeno ukazuje da je on vidio trenutak kada su se optuženi vraćali od objekta V. sa noževima u rukama, koje ostavljaju u automobil ..., a da se riječi „nisam vidio“ odnose na to da li su optuženi pojedinačno ili zajedno odložili noževe u auto, dok se riječi „da

je došao naknadno“, ili točnije „došao sam tek nakon minut“, ustvari odnose na trenutak kada je pritrčao optuženim i oborio G.R. na tlo, a ne na tvrdnje da li je vidio noževe u rukama optuženih i da li su ih oni zajedno stavili u auto. Stoga su potpuno neosnovani prigovori branitelja koji se odnose na navodne razlike u onome što je svjedok M.V. izjavio na tonskom zapisu u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 25.05.2015. godine i onoga što je navedeno tim povodom u transkriptu sa tog saslušanja, što u razlozima pobijane presude pravilno zaključuje i prvostupanjski sud, tako da navedene razlike nisu imale nikakvog utjecaja na donošenje „pravilne i zakonite presude“, na čemu se neosnovano inzistira u žalbi branitelja optuženog.

U okviru ovog žalbenog osnova branitelji optuženog ukazuju da pobijana presuda u uvodnom dijelu (preambuli) ne sadrži pravilnu oznaku kaznenog djela koje se optuženom M.B. stavlja na teret, što je prema tvrdnjama žalitelja suprotno odredbi članka 290. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te po mišljenju branitelja izreku presude čini nejasnom, pa je time ona donijeta uz bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Za razliku od stava branitelja optuženog, ovaj sud smatra da se radi o tehničkoj pogrešci pri izradi prvostupanjske presude, koja je rezultat činjenice da se optuženom M.B. u potvrđenoj optužnici Tužiteljstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na teret stavljalno kazneno djelo Ubojstvo iz članka 163. stavak 2. točka 1. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koje je tužitelj u skladu sa člankom 275. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, precizirao (izmijenio) u činjeničnom dijelu i u pravnoj kvalifikaciji, tako da je optuženom na teret stavljeno kazneno djelo Ubojstva iz članka 163. stavak 1., u svezi sa člankom 31. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Stoga se, po ocjeni ovog suda, ovom očitom pogreškom u pisanju ne dovodi u pitanje za koje kazneno djelo je optuženi oglašen krivim, pa pošto se ne radi o djelu presude koje predstavlja njenu izreku, u smislu članka 290. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, onda navedena pogreška u uvodnom dijelu ne može činiti izreku pobijane presude nerazumljivom, pa samim time i nema karakter bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Nadalje se u žalbi branitelja navodi da su nejasni razlozi prvostupanjskog suda, odnosno da obrazloženje pobijane presude ne sadrži razloge u pogledu odlučnih činjenica vezanih uz sudjelovanje optuženog M.B. u nanošenju povreda oštećenom M.D., te da se zaključak prvostupanjskog suda u pogledu sudjelovanja optuženog temelje isključivo na iskazu svjedoka M.V. sa glavne rasprave, koji je prvostupanjski sud cijenio u svezi sa njegovim iskazima datim u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u istrazi od 23. i 25.05.2015. godine. Međutim, kako su prema navodima žalbe ti iskazi međusobno proturječni u bitnim dijelovima, jer navedeni svjedok, uključujući i svjedoka B.M., kao jedini očevidci cjelokupnog događaja, u fazi prijavljivanja kaznenog djela i dolaska službenih osoba, uključujući i izjave koje su dali u Policiji od 23.05.2015. godine, nisu označili optuženog M.B. kao počinitelja tog kaznenog djela, onda je po mišljenju branitelja, odluka prvostupanjskog suda o sudjelovanju optuženog M.B. u počinjenju kaznenog djela rezultat proizvoljne ocjene provedenih dokaza, čime je povrijeđeno pravo optuženog na pravično suđenje zajamčeno člankom 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Ovakve tvrdnje branitelja nemaju utemeljenja, kako u razlozima koje je povodom ove odlučne činjenice u obrazloženju pobijane presude (str. 51 do 53) dao prvostupanjski sud, tako niti u dokazima na kojima se temelji zaključak prvostupanjskog suda o sudjelovanju optuženog M.B. u nanošenju ubodnih rana oštećenom M.D. Prije svega valja naglasiti da odlučne činjenice vezane uz to da li je i na koji način optuženi M.B. nanio ubodne rane pok. M.D., prvostupanjski sud nije zasnovao isključivo na iskazu svjedoka M.V., nego i na iskazu svjedoka B.M., kao izravnim i ne samo izravnim očevidcima događaja, nego i akterima tog događaja, kao i na materijalnim dokazima (tragovima) prikupljenih tijekom istrage i prezentiranim na glavnoj raspravi. Ocjenu svih tih dokaza je prvostupanjski sud dao u obrazloženju pobijane presude, navodeći koju od odlučnih činjenica je utvrdio na temelju kojih od tih dokaza, uključujući i Nalaz i mišljenje vještaka prof. dr. Zdenka Cihlarž iz Tuzle i Nalaz i mišljenje Instituta za sudsku medicinu – Medicinskog fakulteta u Beogradu.

S tim u svezi, netočne su tvrdnje iznesene u žalbi branitelja da svjedoci M.V. i B.M. u izjavama datim u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 23.05.2015. godine, nisu kao počinitelja naveli optuženog M.B. Naime, oba ova svjedoka su izjavili da su vidjeli kad je optuženi G.R. s leđa prišao sada pok. M.D. i zadao mu više udaraca nožem u leđa, međutim, svjedok M.V. je na neizravan način potvrdio da je i optuženi M.B. zadao više ubodnih rana oštećenom M.D., navodeći da je optuženi M.B. u tom trenutku bio blizu M.D., te da je vidio kada su optuženi G.R. i M.B. vraćali noževe u auto, kao i da je optuženi M.B. imao u rukama nož, što će u iskazu od 25.05.2015. godine detaljnije opisati, na način „da je vidio kada je optuženi M.B. iz auta uzimao nož i ubadao M.D. više puta“.

Na istu tu okolnost svjedok B.M. je u iskazu datom u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 23.05.2015. godine, izjavio „da istina nije vidio da je optuženi M.B. ubadao M.D., jer je iz svog auta u to vrijeme vadio palicu, ali i da je vidio M.B. kada je još par puta udario M.D. koji je ležao na zemlji“. Ovu okolnost navedeni svjedok je detaljno opisao u svojoj izjavi datoj u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 24.05.2015. godine, međutim, valja primjetiti da je na glavnoj raspravi od 21.09.2017. godine svjedok B.M. dobrim dijelom relativizirao svoje iskaze date u istrazi u dijelu koji se odnosi na sudjelovanje optuženog M.B. u nanošenju ubodnih rana oštećenom M.D., tvrdeći da se ti ključnih detalja ne može sjetiti, objašnjavajući na neuvjerljiv način da je to posljedica teške prometne nezgode koju je imao nakon ovoga događaja, iako je sasvim izvjesno da je to rezultat nedopuštenog utjecaja (pritiska na tog svjedoka), na koji je prije svog svjedočenja na glavnoj raspravi ukazivao i svjedok M.V., koji je zbog prijetnji „nepoznatih osoba“, a zarad svoje sigurnosti, zatražio isključenje javnosti tijekom svog svjedočenja, što je prvostupanjski sud i učinio na glavnoj raspravi od 17.08.2018. godine.

Stoga se ne mogu prihvatiti kao osnovane tvrdnje branitelja da se zaključak prvostupanjskog suda o sudjelovanju optuženog M.B. u počinjenju kaznenog dijela za koje je oglašen krivim, temelji na proizvoljnoj ocjeni iskaza navedenih svjedoka, te da je zbog toga povrijeđeno njegovo pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Branitelji optuženog u žalbi dalje ističu da obrazloženje pobijane presude ne sadrže razloge u pogledu činjenice da je optuženi M.B. kao suizvršitelj sudjelovao u

počinjenju kaznenog djela za koje je oglašen krivim, odnosno, „da niti jednom riječju“ sud ne dovodi u svezu „institut suizvršilaštva“ sa radnjama koje su navodno poduzeli optuženi M.B. i G.R. Ovakve tvrdnje branitelja nisu točne iz razloga što je prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude (stranica 55. pasus 9.) izričito naveo „da je optuženi M.B., zajedno sa G.R., nanoseći 13 ubodnih i 1 reznu ranu, od kojih su 3 bile teške i po život opasne, lišio života M.D.“, pa je nejasno što bi to prvostupanjski sud još trebao u razlozima navesti, odnosno na koji način bi trebao „institut suizvršilaštva dovesti u svezu“ sa radnjama koje su poduzeli optuženi, kada se već iz samog činjeničnog supstrata izreke prvostupanjske presude može nedvojbeno zaključiti da se radi o klasičnom obliku suizvršilaštva, u smislu članka 31. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koje se manifestiralo kroz zajedničko nanošenje teških i po život opasnih ubodnih rana oštećenom M.D. od strane optuženih M.B. i G.R.

Proturječnost izreke i obrazloženja pobijane presude branitelji optuženog vide u tome da je prvostupanjski sud u obrazloženju presude na stranici 52. naveo da su povrede označene brojevima 7., 9. i 10. mogle nastati djelovanjem optuženog M.B., a da se u izreci te iste presude navodi da su optuženi M.B. i G.R. zajedno nanijeli 13 ubodnih i 1 reznu ranu. Iako je člankom 297. stavak 1. točka k. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, propisano da se kao žalbeni osnov može isticati bitna povreda odredaba kaznenog postupka, koja bi između ostalih postojala kada je „izreka presude proturječna samoj sebi ili razlozima presude“, a ne „ako je izreka presude u suprotnosti sa obrazloženjem“, kako se to navodi u ovom djelu žalbe branitelja, analizirajući izreku prvostupanjske presude u tom dijelu, u kontekstu razloga koje je u povodu tih činjenica u obrazloženju naveo prvostupanjski sud, ovaj sud nije našao nikakve proturječnosti. Naime, točno je da se u izreci pobijane presude navodi da su optuženi zajedno nanijeli ukupno 14 ubodno-reznih rana oštećenom M.D., što je sa potpunom sigurnošću utvrdio i vještak prof. dr. Zdenko Cihlarž u svom Nalazu i mišljenju od 23.06.2015. godine, pa kako na pouzdan način (znanstvenim metodima) nije bilo moguće utvrditi koju od tih rana je nanio koji od suizvršitelja, uključujući i tri teške i po život opasne povrede označene brojevima 4., 6. i 7., a karakteristike rana označenih brojevima 7., 9. i 10. opravdano ukazuju na mogućnost djelovanja dva povredna oružja, onda je logičan zaključak prvostupanjskog suda da su te povrede mogle nastati djelovanjem optuženog M.B., ako se ima u vidu položaj u kojemu se uopće mogao nalaziti u odnosu na oštećenog M.D. S obzirom na to da je bar jedna od tih ubodnih rana (rana označena brojem 7), u koleraciji sa ostalim utvrđenim povredama dovela do vanjskog iskrvavljenja i smrti oštećenog M.D., upravo ta okolnost optuženog M.B. dovodi u izravnu svezu sa nasilnom smrću oštećenog M.D., kako to pravilno zaključuje i prvostupanjski sud, pa takvi razlozi prvostupanjskog suda nisu proturječni onome što se navodi u činjeničnom dijelu izreke prvostupanjske presude. Stoga pobijana presuda u tom dijelu, po mišljenju ovoga suda, nije obuhvaćena bitnom povredom odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U žalbi branitelji dalje tvrde da je izreka pobijane presude nerazumljiva u dijelu u kome se tvrdi da se optuženi M.B. „zajedno i po prethodnom dogovoru sa drugim licem da se obračuna sa M.D.“, a da se precizno ne navodi sa kim je optuženi M.B. i kada postigao dogovor da se obračuna sa oštećenim M.D., što po mišljenju branitelja predstavlja bitnu činjenicu, s obzirom na to da se optuženi tereti da je kao suizvršitelj počinio kazneno djelo ubojstva.

Na temelju dijela činjeničnog opisa koji u žalbi citiraju branitelji optuženog doista se na prvi pogled može zaključiti da nije sasvim jasno sa kim se optuženi M.B. te noći dogovorio da se zajedno obračunaju sa oštećenim M.D. Međutim, ako se ima u vidu složenost opisa radnje počinjenja, kao i činjenica da je kod opisivanja događaja uputno izbjegavati višestruko ponavljanje imena i prezimena aktera tog događaja, a da je kod opisivanja događaja koji je prethodio lišenju života oštećenog M.D. eksplicite navedeno ime G.R., koji je te noći imao fizički kontakt sa M.D. i koji je te prilike jedini bio u društvu sa optuženim M.B., onda je po ocjeni ovog suda dio činjeničnog opisa koji slijedi kronološki i glasi „zajedno i po prethodnom dogovoru da se obračunaju sa M.D.“, dovoljno jasan da se iz sveukupnog opisa radnje počinjenja („obračunaju“) može zaključiti da se pri tome mislilo na optuženog G.R. Stoga ovaj sud smatra da izreka pobijane presude u tom dijelu nije nerazumljiva, a s tim u svezi niti obuhvaćena bitnom povredom odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa je žalbene prigovore branitelja u tom dijelu valjalo odbiti kao neosnovane.

Netočne su tvrdnje branitelja da je pok. M.D. inicirao dolazak optuženog M.B. na mjestu počinjenja kaznenog djela, jer mu je te noći 23.05.2015. godine u 03,34 sata, prvi poslao poruku, a da u povodu te činjenice prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude ne daje nikakve razloge.

Naime, na strani 51. pasus 1. obrazloženja prvostupanjske presude sud pojašnjava upravo taj detalj, navodeći da je prema sadržaju poruka koja je odaslana u to vrijeme sa mobilnog telefona koji je koristio pok. M.D., očito bila namjenjena optuženom M.B., čiji broj mobilnog telefona je u memoriji telefona oštećenog evidentiran kao „M. N.S., ali da je pok. M.D. očito pogreškom proslijedio ovu poruku svom stricu M.D.1, čiji mobilni broj također bio u memoriji telefona oštećenog označen kao „M. b.“, što je M.D.1 i potvrdio u svom svjedočenju na glavnoj raspravi od 01.02.2017. godine, a što se može vidjeti i iz Izvještaja Telekomu Srpske a.d. Banja Luka od 29.05.2015. godine. Dakle, namjera komunikacije između oštećenog M.D. i optuženog M.B. je evidentna, ali propustom oštećenog nije realizirana, tako da je sasvim izvjesno da je optuženi M.B. svojim višekratnim pozivima isprovocirao dolazak oštećenog M.D. kako bi se s njim obračunao, tako da prigovori branitelja o nepostojanju razloga prvostupanjskog suda u pogledu relevantnih činjenica u tom dijelu nisu osnovani, pa stoga prvostupanjska presuda u tom dijelu nije obuhvaćena bitnom povredom odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Prema navodima žalbe branitelja izreka pobijane presude je nerazumljiva i u dijelu koji se odnosi na „način nanošenja povreda od kojih je M.D. preminuo“, a s obzirom na to da se u izreci pobijane presude navodi da su M.B. i G.R. zajedno nanijeli sve povrede, da su koristili dva noža i da su odvojeno djelovali, ali da se iz izreke ne vidi tko je od njih dvojice nanio povredu usljed koje je nastupila smrt M.D., kao niti koja konkretno od tih povreda je dovela do smrti oštećenog.

Suprotno žalbenim tvrdnjama branitelja, ovaj sud nije mogao zaključiti da način na koji su povrede pobrojane i dijelom opisane u izreci prvostupanjske presude od kojih je oštećeni M.D. preminuo, na bilo koji način čime izreku pobijane presude u tom dijelu nerazumljivoj ili proturječnoj samom sebi. Naime, točno je da u činjeničnom

supstratu nisu detaljno opisane svih 13 ubodnih i 1 rezna rana, koje je zadobio oštećeni M.D., jer po ocjeni ovoga suda to nije bilo nužno da bi kaznenopravne radnje opisane u izreci sadržale bitna obilježja bića kaznenog djela za koje je optuženi oglašen krivim. Detaljno navođenje opisa svih nanesenih povreda, uključujući i posljedice koje su iz njih proistekle, činilo bi izreku prvostupanjske presude preobilnom i nerazumljivom, pa je stoga bilo dovoljno navesti samo broj i vrstu povreda, lokaciju na kojoj su nanesene, kao i posljedicu koja je proistekla njihovim nanošenjem.

Točno je da u činjeničnom supstratu izreke pobijane presude nije raščlanjeno koju od pobrojanih ubodnih rana je oštećenom M.D. nanio optuženi B., a koju optuženi G.R., kao i da nije definirano koja od tih povreda je dovela do smrti oštećenog, te koji od počinitelja je tu povredu nanio oštećenom M.D. Međutim, imajući u vidu da na pouzdan način nije bilo moguće utvrditi koje povrede od njih 13 je nanio koji su od suizvršitelja, jer su nastale u veoma kratkom vremenskom intervalu djelovanjem oba suizvršitelja, onda nije bilo moguće u činjeničnom supstratu izreke pobijane presude to navesti. Iz istih razloga nije bilo moguće sa sigurnošću odrediti koja konkretno povreda je prouzročila smrt oštećenog M.D., kao niti da li je upravo tu povredu oštećenom nanio optuženi M.B. Stoga, po ocjeni ovog suda, neopravdano branitelji u žalbi inzistiraju na tome, jer je vještak medicinske struke prof. dr. Zdenko Cihlarž iz Tuzle, u Zapisniku o obdukciji od 23.05.2015. godine naveo da je izravni uzrok smrti pok. M.D. „kombinirano, poglavito vanjsko iskrvavljenje koje je posljedica oštećenja krvnih sudova u nivou ubodina, a posebno ubodima navedenih pod brojevima 4., 6. i 7., sa oštećenjem gornjeg režnja desnog pluća i presjecanjem desne kičmene arterije u nivou V-tog vratno kičmenog pršljena“. Dakle, sve ubodne rane su u svojoj ukupnosti uzrokovale masivno iskrvavljenje, osobito ubodne rane obilježene brojem 4., 6. i 7., koje su po svom karakteru prema mišljenju vještaka teške i po život opasne, zbog čega i nije bilo moguće izdvojiti konkretnu povredu (ubodnu ranu), koja bi bila izravnim uzrokom smrti oštećenog, pa time niti tko je od suizvršitelja nanio povredu koja je dovela do smrti oštećenog, jer je iz navedenog nalaza vještaka očigledno da su sve ubodne rane, srazmjerno oštećenjima koje su prouzročile, u svojoj ukupnosti dovele do obilnog vanjskog iskrvavljenja i posljedično smrti pok. M.D. S tim u svezi, nije bilo mogućem, a niti nužno, u činjeničnom supstratu zasebno navesti ubodne rane koje je nanio optuženi M.B., a koje suizvršilac G.R., odnosno koja konkretno od tih ubodnih rana je imala za posljedicu smrt oštećenog M.D., tako da način na koji su povrede opisane u činjeničnom supstratu ne čini izreku prvostupanjske presude nerazumljivom, pa stoga ona u tom dijelu nije obuhvaćena bitnom povredom odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U okviru žalbenog osnova „pogrešno utvrđeno činjenično stanje“, branitelji u žalbi ističu da je prvostupanjski sud propustio cijeliti izjave ovlaštenih službenih osoba J.A. i P.R., u dijelu u kojem ističu da su im svjedoci M.V. i B.M. „u prvoj izjavi na mjestu događaja rekli da je G.R. lišio života M.D.“, što su te službene osobe i navele u Službenoj zabilješci sačinjenoj tim povodom dana 23.05.2015. godine, odnosno potvrdili prigodom saslušanja na glavnoj raspravi. Prema tvrdnjama branitelja svjedoci M.V. i B.M. su to isto izjavili i na zapisniku u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 23.05.2015. godine, koji su kao dokaz priloženi u spis suda od strane tužitelja, međutim, sud ih nije pravilno cijenio, pa se njegov zaključak da je optuženi M.B. nanio povrede nožem pok. M.D., po mišljenju branitelja, temelji na nepostojećim dokazima.

Navedene tvrdnje branitelja optuženog nisu točne, s obzirom na to da ovlaštene službene osobe J.A. i P.R. nisu na identičan način došle do prvih saznanja o predmetnom događaju i počiniteljima, a niti su ta saznanja prenijeli u istoj službenoj zabilješci, odnosno nisu na glavnoj raspravi suglasni o tome tko je počinitelj ubojstva pok. M.D. Naime, ovlaštena službena osoba J.A. je na glavnoj raspravi od 13.01.2017. godine izjavio da je od dežurnog policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine upućen na mjesto događaja, jer je od nepoznate muške osobe prijavljena tučnjava, te da su tamo zatečeni B.M. i M.V., koji su u poprilično histeričnom stanju samo govorili „...ubiše nam druga...ubiše nam druga...“, te da su tek na njegovo inzistiranje da kažu ko je to učinio izjavili „...kao G.R. i M.B. ...“, dok je s druge strane ovlaštena službena osoba P.R. na toj istoj glavnoj raspravi izjavio da se po prijavi dežurnog u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao vođa tog sektora, uputio na mjesto događaja, te da tamo nije zatekao nikoga od sudionika, osim ovlaštenih službenih osoba, a da je na mjesto počinjenja djela upućen od dežurnog „nakon prijave tuče u G.“.

Kada su u pitanju službena zabilješka o kojoj u žalbi govore branitelji, radi se ustvari o dvije službene zabilješke od 23.05.2015. godine (D-2 i D-3), od kojih je jednu sačinio J.A. (a potpisali J.A., S.H.1 i Đ.M.), u kojoj opisuje zatečeno stanje na mjestu događaja, kao i aktere tuče uz konstataciju „kojom prilikom je G.R. nožem ubo M.D.“, s tim što se kod intepretiranja onoga što su tom prigodom izjavili sudionici M.V. i B.M., ne navodi da su to njih dvojica izjavila. U drugoj službenoj zabilješci od istog datuma ovlaštena službena osoba P.R. prenosi da je od strane dežurnog u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine upoznat da je u 04,10 sati telefonom nepoznata osoba prijavila da je došlo do tuče od strane više osoba u blizini pekare D., kojom prilikom je G.R. zadao više udaraca nožem M.D., nakon čega su se M.B. i G.R. vozilom ... uputili u nepoznatom pravcu, pri tome ne pojašnjavajući na koji način je došao do tih saznanja, jer u trenutku njegovog dolaska na mjestu događaja (oko 04,20 sati), na mjestu počinjenja kaznenog djela nije zatekao nikoga od sudionika cjelokupnog događaja.

U sadržajnom smislu izjave ovlaštenih službenih osoba J.A. i P.R. očito nisu rezultat izravnih spoznaja o samom događaju i sudionicima, pa se stoga ne podudaraju sa iskazima svjedoka M.V. i B.M., koji su dali u istrazi u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine dana 23.05.2015. godine, što je razumljivo ako se ima u vidu da su te izjave uzete od strane drugih ovlaštenih službenih osoba (N.M. i M.J.), zbog čega te službene zabilješke ne mogu imati jednak dokazni značaj kao izjave svjedoka M.V. i B.M. kao neposrednih očevidaca događaja. Stoga se na temelju iskaza ovlaštenih službenih osoba J.A. i P.R., te iskaza svjedoka M.V. i B.M. u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 23.05.2015. godine, iz naprijed iznesenih razloga, nije moglo pouzdano zaključiti „da optuženi M.B. nije nožem nanio povrede M.D.“, na čemu u žalbi inzistiraju branitelji optuženog.

Nadalje se branitelji u okviru ovog žalbenog osnova bave detaljnom analizom onoga što je svjedok M.V. „mogao ili trebao vidjeti“, dovodeći u pitanje ocjenu prvostupanjskog suda u pogledu iskaza tog svjedoka iz istrage od 23. i 25. 05.2015. godine, u odnosu na onaj koji je taj isti svjedok dao na glavnoj raspravi od 17.08.2017. godine, tvrdeći da je pogrešan stav suda da su oba ova svjedoka (M.V. i B.M.), prigodom davanja izjave u istrazi u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 23.05.2015. godine, bili pod intenzivnim stresom zbog smrti najboljeg prijatelja, te da

prvostupanjski sud ničim nije argumentirao svoj stav da je na navedene svjedoke „vršen pritisak od nepoznatih osoba“.

Ovakve tvrdnje branitelji su podkrijepili citiranjem dijelova iskaza svjedoka M.V. (i B.M.) iz istrage, koji su po ocjeni ovog suda, već na prvi pogled bili kaotični i nepovezani, a odgovori na bitna pitanja ovlaštenih službenih osoba su bili oskudni, bez jasnih detalja o akterima događaja i radnjama koje su oni poduzimali. Međutim, to je sasvim razumljivo za osobe koje su prošle tako teško traumatično iskustvo (ubojstvo najboljeg prijatelja), pa je nerealno bilo očekivati da svjedoci M.V. i B.M. racionalno i do detalja opišu cjelokupan događaj, s obzirom da oni nisu samo obični očevidci tog događaja, nego i aktivni sudionici čiji život je u određenom trenutku takođe bio ugrožen. Stoga je logično da se prigodom davanja prve izjave u istrazi nekih detalja prije samo ubojstva M.D. bolje ili detaljnije sjećaju, nego li samog čina nanošenja ubodnih rana, odnosno ubojstva oštećenog M.D. Ovo se osobito odnosi na svjedoka B.M. kojeg je prije ubojstva oštećenog G.R. sa nožem u ruci „naganjao“ prema benzinskoj pumpi N., a nakon nanošenja ubodnih rana oštećenom M.D., ponovno su ga sa noževima u rukama „naganjali“ optuženi M.B. i G.R., prema objektu V., što je zabilježeno i na video nadzoru benzinske pumpe E., koja se nalazi odmah preko ulice naspram mjesta ubojstva pok. M.D.

Kada je u pitanju kvaliteta iskaza svjedoka koji su oni dali u istrazi ovlaštenim službenim osobama Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u odnosu na one iskaze koje su ti isti svjedoci dali na glavnoj raspravi, pri njihovoj ocjeni treba uvijek voditi računa da na dokaznu snagu iskaza iz istrage bitno utječe i činjenica da se na glavnoj raspravi svjedoci podvrgavaju unakrsnom ispitivanju, što nije slučaj kod saslušanja u istrazi, pa je za očekivati da su iskazi sa glavne rasprave detaljniji i precizniji, a samim tim je onda i njihova vjerodostojnog izvjesnija.

U žalbi branitelja se dalje ističe da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da je iskaz svjedoka M.V. sa glavne rasprave, kojeg kao takvog prihvata prvostupanjski sud, suglasan Nalazu i mišljenju vještaka medicinske struke prof. dr. Zdenka Cihlarž, jer bi prema tvrdnjama branitelja dio iskaza tog svjedoka „da je M.B. (optuženi), nakon što je G.R. počeo zadavati udarce M.D., otišao do auta, vratio se do M.D. i počeo ga ubadati zajedno sa G.R.“, bio u suprotnosti sa zaključkom vještaka „da su povrede nastale brzo, jedna iza druge“.

Suprotno ovakvim tvrdnjama branitelja, ovaj sud smatra jednako kao i prvostupanjski sud, da iskaz svjedoka M.V. u citiranom dijelu, a i u cijelini, nije u suprotnosti sa nalazom vještaka prof. dr. Zdenka Cihlarž iz Tuzle, jer je očigledno da je svjedok M.V. na naprijed citiran način opisao ovaj trenutak onako kako ga je on vidio i doživio. Na drugoj strani, branitelji u žalbi taj momenat prezentiraju na način da se stječe dojam da je cijeli čin nanošenja ubodnih rana pok. M.D. trajao stanoviti duži vremenski period, koji bi optuženom M.B. bio potreban da ode do svog vozila i uzme nož, vrati se do pok. M.D. i zada mu više udaraca nožem, međutim, branitelji pri tome gube iz vida da se cjelokupan događaj, osobito povrijeđivanje oštećenog, desio relativno brzo i na razmjerno malom prostoru (između automobila optuženog i oštećenog koji su bili skoro jedan naspram drugog), pa kako je tijelo pok. M.D. ležalo (prema tragu krvi na asfaltu) u neposrednoj blizini vrata vozača vozila optuženog, izvjesno je da se optuženi M.B. nije imao potrebe „udaljavati“ od oštećenog da bi uzeo

nož iz svog auta, koji je prema iskazu svjedoka B.M. bio „na konzoli“ pored mjenjača u vozilu optuženog.

Osim toga, pogrešno branitelji intepretiraju fragment iz Nalaza i mišljenje vještaka prof. dr. Zdenka Cihlarža iz Tuzle od 23.06.2015. godine, jer se dio njegovog zaključka iz tog nalaz u kome se tvrdi „da su povrede mogle nastati u kratkom vremenskom odsječku, brzo jedna iz druge“, ne odnosi na sve povrede koje je vještak utvrdio, nego se navedeni zaključak odnosi na „one u predjelu lijeve nadlaktice (ukupno 4 povrede tipa ubodina) su u dinamici događaja mogle nastati u kratkom vremenskom odsječku, brzo jedna za drugom“, tako da nalaz i mišljenje vještaka u tom dijelu nije u suprotnosti sa tvrdnjama svjedoka M.V. u pogledu dinamike i načina nanošenja povreda pok. M.D. Uostalom sam čin nanošenja ubodnih rana u dinamici cjelokupnog događaja, prema video nadzoru benzinske pumpe E. (D-211), nije trajao dulje od pola minute.

Kada je u pitanju zaključak vještaka prof. dr. Zdenka Cihlarž iz Tuzle, u svezi „mogućnosti sudjelovanja dva povredioca“, kako ga u žalbi definiraju branitelji, u žalbi se polazi od pogrešne pretpostavke da se stajalište vještaka po tom pitanju temelji na tzv. „nemedicinskim dokazima“, odnosno na iskazima svjedoka M.V. i B.M. iz istrage, koji su vještaku bili dostupni u vrijeme izrade nalaza i mišljenja. Međutim, navedene tvrdnje branitelja su proturječne u svojoj suštini, jer ako je navedena tvrdnja branitelja točna onda vještak nije imao uporišta u tzv. nemedicinskim dokazima da ostavi takvu mogućnost (moguća dva povredioca), ako su prema tvrdnjama branitelja navedeni svjedoci u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izjavili „da optuženi M.B. nije nanosio povrede pok. M.D.“.

Stajalište vještaka o mogućem djelovanju dva povredioca se, po ocjeni ovog suda, temelji na isključivo medicinskim činjenicama, odnosno onome što je vještak kao medicinski stručnjak zaključio na temelju vanjskog pregleda i obdukcije mrtvog tijela pok. M.D., rasporeda i veličine ubodnih rana, kao i dubine i pravca pružanja ubodnih kanala, što se nesumnjivo može zaključiti iz njegovog Nalaza i mišljenja od 23.06.2015. godine, u kojem se navodi „...rane ubodine stražnje strane vrata i gornjeg dijela leđa bi nastale kada se povredilac nalazio iza leđa oštećenog ili sa neke od njegovih bočnih strana, s tim što ubodine označene brojem 5. i 6. sa ubodnim kanalom usmjerenim ka gore, mogle su nastati, kada je povredilac iza oštećenog obostrano u uspravnom položaju, sa nožem u poduhvatu“, zatim da „...u slučaju da su i ostale povrede nastale djelovanjem povrednog sredstva u poduhvatu, tada bi se povrijeđeni trebao nalaziti u nekom nižem položaju, pri čemu se tada ne može isključiti djelovanje drugog povredioca, koji djeluje s prednje (preko ramena oštećenog) ili pak njegove bočne desne strane, nanoseći brzo povrede (u fazi padanja povrijeđenog na tlo) ... ovako su mogle nastati povrede označene brojem 7., 9. i 10.“ Na koncu vještak zaključuje „da je povrijeđivanje M.D. moglo nastati djelovanjem dvije osobe, pri čemu je jedna mogla isključivo djelovati u položaju iza leđa oštećenog, a druga u položaju ispred, odnosno s desne bočne strane oštećenog“.

U tom kontekstu se ne mogu prihvatiti osnovanim niti žalbeni navodi branitelja koji se odnose na usklađenost Nalaza i mišljenje vještaka prof. dr. Zdenka Cihlarž iz Tuzle i Nalaza i mišljenja vještaka Instituta za sudsku medicinu – Medicinskog fakulteta u Beogradu, kao i da nalaz Instituta nije zakonit jer nije pribavljen na temelju naredbe suda.

Vještačenje po Institutu za sudsku medicinu - Medicinskog fakulteta iz Beograda provedeno je na temelju pisane Naredbe suda od 15.11.2017. godine (naredba u spisu) i to vještačenje skoro u svim segmentima podržava Nalaz i mišljenje vještaka prof. dr. Zdenka Cihlarž od 23.06.2015. godine, na što nesumnjivo ukazuje i usmeno izlaganje tog nalaza od strane člana tima vještaka Dragana Ječmenice iz Beograda, sa glavne rasprave od 11.04.2018. godine, u kojem je navedeni vještak izričito potvrdio da „ne isključuje mogućnost dva povredna sredstva, odnosno djelovanje dvojice počinitelja“.

Uostalom, na temelju Fotodokumentacije Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 26.05.2015. godine, sačinjene prigodom vanjskog pregleda mrtvog tijela M.D., već na prvi pogled se može zaključiti da raspored ubodnih rana, njihov izgled i položaj, dubina i pravac pružanja ubodnog kanala (na gore i na dole), nedvojbeno ukazuju na djelovanje dva različita povredna oružja različitih dimenzija, kao i na različitim položaj povredilaca, jer nije realno očekivati da bi jedan povredilac držeći nož u ruci (u poduhvatu) i djelujući iza leđa povrijeđenog mogao nanijeti povrede u predjelu vrata i gornjeg dijela leđa pok. M.D., čiji se ubodni kanal pruža odozgo prema dole, kako su one opisane u Nalazu i mišljenju vještaka prof. dr. Zdenka Cihlarž, pa je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da se radilo o dvojice povreditelja, odnosno da je i optuženi M.B., kritične prilike, nanio ubodne rane oštećenom M.D. Stoga su neosnovane tvrdnje branitelja „da sud u pobijanoj presudi nije dao razloge, a niti naveo činjenice koje proizilaze iz izvedenih dokaza, zanemarujući dokaze kako tužitelja, tako i obrane, koji su prikupljeni neposredno nakon samog događaja, a koji ne ukazuju da je optuženi M.B. sudjelovao u povrijeđivanju pok. M.D.“.

Neuvjerljiva je argumentacija kojom branitelji dovode u pitanje navode iz izreke prvostupanjske presude koji se odnose na tvrdnje „da su B.M., M.D. i M.V. došli ispred pekare D. vjerujući da će samo porazgovarati sa G.R. i M.B.“, unatoč iskazu svjedoka B.M. sa glavne rasprave u kojoj tvrdi da su on i pok. M.D. prije dolaska na mjesto događaja otišli M.D. kući odakle je M.D. uzeo „palicu“, što po mišljenju branitelja ne ukazuje na namjeru oštećenog „da samo porazgovara“ sa G.R. i M.B.

Naime, točno je da je B.M. to izjavio, kao i da je sporna palica zatečena na mjestu počinjenja kaznenog djela, međutim, isto tako je sasvim izvjesno da su prvo M.D. i B.M., a nešto kasnije i M.V., iz svog vozila izašli goloruki, bez namjere da se obračunavaju sa optuženim M.B. i G.R., a da je B.M. uzeo palicu iz svoga vozila, ne u trenutku kada ga je G.R. počeo „ganjati“ sa nožem (i oklagijom) u rukama, nego tek kada je vidio kako G.R. prilazi M.D. s leđa i ubada ga nožem, što jasno govori u prilog tome koja strana je imala kakve namjere, a samim tim i o osnovanosti žalbenih prigovora branitelja optuženog u tom dijelu.

Pogrešne su tvrdnje branitelja optuženog da je prvostupanjski sud u izreci pobijane presude „utvrdio“ da su optuženi M.B. i G.R. „istovremeno nanosili povrede M.D.“, iako to prema tvrdnjama žalbe ne proizilazi iz bilo kog provedenog dokaza, pa niti iz iskaza M.V., jer se iz provedenih dokaza može zaključiti da u vrijeme nanošenja ubodnih rana oštećenom M.D. od strane G.R., optuženi M.B. nije imao u rukama bilo kakvo povredno sredstvo.

Branitelji u žalbi u više navrata pogrešno ističu da je prvostupanjski sud utvrdio da su optuženi istovremeno nanosili povrede oštećenom, iako se tim povodom ovaj sud već očitovao u obrazloženju ove presude, ovom prilikom valja još jednom ponoviti da se u izreci pobijane presude niti na jednom mjestu ne pominje riječ „istovremeno“, a niti tako što prvostupanjski sud navodi utvrđenim u obrazloženju pobijane presude. Naprotiv, u činjeničnom supstratu prvostupanjski sud navodi da je optuženi M.B. (sa G.R.) „...zajedno sa ukupno 5 udaraca izrazito jakog, 7 udaraca srednje jakog i 1 udarcem slabog intenziteta, nanijeli M.D. 13 ubodnih rana...“. Dakle, nigdje se ne spominje istovremenost, niti tako što proizilazi iz provedenih dokaza, a činjenica da kod oštećenog M.D. nije nađeno tzv. „obrambenih povreda“, samo po sebi ukazuje da oštećeni nije očekivao takav napad, kao i da je nanošenje ubodnih rana trajalo relativno kratko, ako se u vidu ima njihova brojnost.

Na koncu, neosnovano branitelji u žalbi prigovaraju da je zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja prvostupanjski sud „pogrešno primjenio odredbe Krivičnog zakona u ovoj krivičnopravnoj stvari“, time što je optuženog M.B. oglasio krivim da je, kao suizvršilac, počinio kazneno djelo ubojstva zajedno sa G.R., a da pri tome nigdje ne navodi u čemu se ogleda njihovo zajedničko djelovanje, kao i da li je optuženi M.B. poduzeo bilo koju drugu radnju kojom je na odlučujući način doprinio počinjenju kaznenog djela, čime je po mišljenju branitelja sud povrijedio odredbe članka 31. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Za razliku od naprijed iznesenih tvrdnji branitelja optuženog, ovaj sud nije našao manjkavost u prvostupanjskoj presudi u pogledu definiranja suizvršilačke radnje optuženog M.B., jer je ona na jasan i nesumnjiv način opisana u izreci pobijane presude i ogleda se u „zajedničkom nanošenju ubodnih rana oštećenom, koje su u svojoj ukupnosti dovele do smrti oštećenog M.D.“, o čemu je prvostupanjski sud dao uvjerljive razloge u obrazloženju pobijane presude, pa je nejasno koje je to eventualne radnje optuženog prvostupanjski sud još trebao utvrditi, a koje bi eventualno na odlučujući način doprinijeli počinjenju kaznenog djela za koje je optuženi oglašen krivim. Stoga se ne mogu prihvatiti kao osnovani prigovori branitelja da je donošenjem pobijane presude prvostupanjski sud povrijedio Kazneni zakon na štetu optuženog, u smislu članka 298. stavak 1. točka c., Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u svezi sa člankom 31. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Žalбом branitelja optuženog se prvostupanjska presuda ne pobija zbog odluke o kaznenopravnoj sankciji, međutim, ovaj sud je postupajući u skladu sa člankom 308. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (prošireni učinak žalbe), ispitao prvostupanjsku presudu i u tom dijelu, te je našao da je kazna zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina, na koju je optuženi M.B. osuđen u potpunosti adekvatna konkretnoj težini kaznenog djela, kao i okolnostima njegovog počinjenja. Prigodom odmjeravanja kazne optuženom prvostupanjski sud je uzeo u obzir sve okolnosti (olakšavajuće i otežavajuće) koje je bio dužan cijeniti u skladu sa člankom 49. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, s tim što je po ocjeni ovoga suda na visinu dosuđene kazne u znatnoj mjeri utjecao način počinjenja kaznenog djela, kao i činjenica da je optuženi M.B. do sada u tri navrata pravomoćno osuđivan za kaznena djela sa elementima nasilja, od čega je u jednom slučaju presudom Višeg suda u Novom Sadu pravomoćno osuđen i za pokušaj teškog ubojstva.

Stoga je i po ocjeni ovog suda izrečena kazna zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina zatvora u potpunosti adekvatna konkretnoj težini kaznenog djela za koje je optuženi oglašen krivim, stupnju njegove krivice, te okolnostima pod kojim je to kazneno djelo počinjeno, pa je stoga ovaj sud uvjeren da će se upravo tako izrečenom kaznom u slučaju optuženog M.B. u potpunosti ostvariti svrha kažnjavanja propisana člankom 42. Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U svezi s naprijed iznesenim ne mogu se prihvatiti osnovanim žalbeni prigovori Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koji je žalbu protiv prvostupanjske presude izjavio isključivo zbog odluke o kaznenopravnoj sankciji, u kojoj se ističe da je pri odmjeravanju kazne optuženom prvostupanjski sud dao prenatlažen značaj olakšavajućim okolnostima na strani optuženog, a da na drugoj strani nije dao adekvatan značaj otežavajućim okolnostima, odnosno da određene otežavajuće okolnosti na strani optuženog nije uopće uzeo u obzir, kao što su činjenice da je upravo optuženi inzistirao na dolasku oštećenog, da oštećeni pri sebi nije imao nikakvo oružje, da zbog brojnosti ubodnih rana oštećenom nije pružena nikakva prilika da preživi, životnu dob oštećenog, ako je tu istu okolnost na strani optuženog cijenio kao olakšavajuću, zbog čega tužitelj smatra da je optuženog trebalo osuditi na kaznu zatvora u dužem trajanju od one na koju ga je osudio prvostupanjski sud.

Naime, sve okolnosti (otežavajuće) na koju u žalbi ukazuje tužitelj prvostupanjski sud je uzeo u obzir pri odmjeravanju izrečene kazne, što se može nesumnjivo zaključiti iz obrazloženja prvostupanjske presude u tom dijelu (str. 56.), s tim što valja istaknuti da dio tih otežavajućih okolnosti koje u žalbi navodi tužitelj istodobno predstavljaju obilježje kaznenog djela za koje je optuženi oglašen krivim i opisane su u činjeničnom supstratu izreke pobijane presude, tako da nije bilo osnova za njihovo dvostruko vrednovanje pri odmjeravanju kazne, bez obzira što eventualno prelaze uobičajenu razinu inkriminacije kaznenog djela za koje je optuženi oglašen krivim. Stoga je sve navedene žalbene prigovore tužitelja vezane uz visinu izrečene kazne optuženom valjalo odbiti kao neosnovane.

Kako je iz svega iznesenog u obrazloženju ove presude razvidno da su žalbe branitelja optuženog i tužitelja u cjelosti neosnovane, ovaj sud je temeljem članka 313. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odlučio kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Zineta Abdul Razzak

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Srđan Nedić